

PER FAVOR LLUNA

Una vegada va nàixer una xiqueta molt especial. Al principi no es notava, però quan va complir els 12 anys, tot va canviar.

Tot va començar un matí...

- Bon dia! -la va despertar la seua mare obrint la finestra de la seua habitació.
- Mama! -va cridar Glòria - Què vols?
- Hui és el primer dia del teu institut i jo no vull que arribes tard.
- Ja isc mamà- li deia Gloria- Però ix de la meua habitació, per favor
- No tornes a tardar!- li advertia la seua mare.

Mentre Glòria baixava l'escala, s'imaginava com seria el primer dia d'institut, s'imaginava un lloc trist perquè quasi tots els seus amics se n'havien anat a un altre institut i ple de professors amargats. Però ella tenia un amic, així que d'una banda estava més tranquil·la.

-Ja estic mamà!- va avisar Glòria a la seua mare.

Bona sort, tresor- li va contestar.

Ella vivia a poca distància del col·legi, així que no hi havia cap problema en arribar a temps.

Quan va arribar, la seua cara va canviar completament perquè va veure al seu millor amic Fede a la porta de l'institut.

- Fede!- el cridà des d'alguns metres.
- Glòria!-li contestà molt alegre.

Els dos amics es van abraçar molt fort i amb molta alegria que Fede estiguera allí, perquè ell vivia en un altre país amb la seua mare i a Espanya amb el seu pare.

Llavors era possible que Fede se n'anara al seu país temporalment i no estiguera en el mateix institut que Glòria.

-M'alegre molt de veure't!-va exclamar Glòria.

-I jo- li va contestar.

En aqueix instant va sonar el timbre de l'escola, ja havien d'entrar. Per sort, els havia tocat en la mateixa classe.

A les 2 van escoltar l'alarma del menjador i, per a ells, en el col·legi aqueixa era l'hora de comentar el que els havia passat en classe i ara en l'institut feien el mateix.

-Què t'ha semblat?- li va preguntar Fede.

-No està malament, és millor del que m'esperava.- li va contestar poc convençuda de si li agradava o no.

Però Glòria feia temps que volia preguntar-li alguna cosa a Fede.

-Fede - es va atrevir a preguntar-li-què fas per les vestrades-nits.

- Preferisc no parlar d'això- va contestar nerviós- no vull que et burles.

- Et promet no burlar-me - contestà decidida- promesa de menovell.

-Està bé -li va contestar amb un somriure- totes les nits vaig a un pujol prop del bosc i li recite un poema a la lluna.

-A la lluna?- li preguntà estranyada.

-Sí

-Per què?- Es va interessar Glòria.

-La meua àvia ho feia, i em deia que es complia el desig i ara que ella no està, li demane desitjos a la lluna per a cuidar a les persones que vull.

-Això és molt bonic, i què li demanes?-li va preguntar- I com és el poema?

En aqueix moment va sonar el timbre d'eixida.

-Després t'ho dic- li va dir amb un somriure.

Quan tots estaven a casa, Glòria va cridar a Fede per telèfon.

-Hola, Glòria!- la saludà.

-Hola, Fede, has anat al pujol?

-No- li va contestar

- Per què?, Quan tornes a anar avisa'm, vull anar amb tu.- va dir penjant el telèfon

Fede es va quedar pensatiu però a ell no li importava que Glòria l'acompanyara.

Quan els dos estaven en el pujol es van asseure i Glòria va observar com el seu amic recitava el poema.

"Oh bella lluna que en el cel estàs, no permetes que mai et pare d'estimar, que als necessitats mai els falte de menjar i que als privilegiats mai els falte la humilitat.

Oh bella lluna que en el cel estàs, no em separe de la meua amiga perquè l'estime de veritat"

A Glòria li va impressionar

- Puc acompanyar-te cada vegada que vingues?

- Per descomptat!- li va contestar

L'endemà a l'institut Fede no tenia bona cara.

-Bon dia, Fede!- el va saludar

-Bon dia- li contestà, molt desanimat.

-Fede, et trobes bé?

-No, Glòria, hui el meu pare m'ha dit que hem d'anar-nos-en al nostre país per sempre.-li va contar mentre li eixien les llàgrimes.

-No em digues això- plorava Glòria - digues-me que és broma, per favor.

- Tant de bo fora broma.-va dir Fede entre llàgrimes.

Els amics es van abraçar entre llàgrimes i van estar tot el matí plorant en silenci, en eixir, van quedar a les 8.30 en el pujol.

A aqueixa hora els amics van arribar al pujol i van veure eixir la lluna, llavors, Fede va començar a recitar, sempre ho feia.

"Oh bella lluna, deixa'm estar

perquè amb la meua amiga jo em vull quedar

per favor, bufona lluna, estiga on estiga,

que a ella i a la seua família no li falte de res"

Després del poema de Fede, Glòria també volia dir un, així que ho va fer.

"Per favor lluna deixa'l quedar-se, jo vull que la nostra amicitat mai acabe

per favor lluna, no el faces tornar, i concedeix-li molta felicitat estiga on estiga"

Els dos amics volien plorar, però no ho volien fer davant de la lluna. A l'instant, una ombra va aparéixer en forma d'una bella jove amb un vestit blanc i els va dir:

-Desig concedit, bona sort.

Glòria es va impressionar.

-Has vist això?- va preguntar Glòria.

- Sí, ho he vist

- Jo crec que es complirà.- va dir Glòria intentant ser optimista

- I jo vull que es complisca.

Amb aqueixa frase van acabar el dia i se'n van anar a casa.

Van passar els dies i no passava res, fins que dos dies abans que Fede s'haguera d'anar, aquest va arribar a l'institut molt diferent.

-GLÒRIA!- va cridar Fede.

-Què passa?-li va preguntar

- A la meua mare li han donat treball ací, no m'he d'allunyar de tu, la meua mare se'n ve a viure amb mi!- Li va contar molt feliç.

-De veritat?- li va preguntar entre riures i llàgrimes d'alegria

-Sí-li va contestar mentre que l'agafava i la llançava a l'aire.

I així els dos amics es van quedar junts per sempre i en el futur, quan es van casar i van tindre un fill, aquest va conèixer a una xica, i qui sap, tal vegada es repetisca la mateixa història...